

mattoman kauaksi toisistaan. Ja kun hän sitten lörpöttelevältä kamarineito Yvonnelta saa Daniellon lähettämän sormuksen ja huomaa sen Anitalle lahjoittamukseen sormukseksi, hän arvelematta pakenee jälleen ylhäisten vuorien yksinäiseen maailmaan. — Yvonnen etsiessä Maxin lattialle heittämää sormusta astuu ikkunasta sisään Jonny, joka kaiken aikaa on seuraillut Anitaa päästäkseen vihdoin viuluunsa käsiksi. Ja hän löytääkin Yvonnen suureksi ihmeeksi viulun Anitan banjopussista ja virittää riemastuksissaan ylistyslaulun hengellisen neekerisävelmän malliin. Sitten hän jälleen hypähtää ikkunasta saaliineen, ja huoneeseen rientänyt Anita huomaa saatuaan sormuksen että kauhea onnettomuus on tapahtunut.

7. kuvaelma: Illan hämärtyessä yöksi yli jäätikkövuorten Max harhailee yhä korkeammalle ja toivoo löytävänsä lohdun sen ikuisessa äärettömyydessä. Elämästä syösty yksinäinen ihmisparka aikoo syöstä alas vuoren huipulta tyhjyyteen, mutta jäätikön ääni viittaa hänet jälleen elämään. Ja elämään alistuvana palaava Max tuntee, etteivät mykät ja autiot ylhät vuoret salli rakkauden kuolevan. Hän kuulee, miten Anita jälleen laulaa hänen lauluaan, ja hän rientää riemuiten elämän syliin. — Anitan ääni on kuulunut — radiosta, ja sitä kuuntelevat läheisen alppihotellin pengermällä myös monet ihailevat matkailijat. Sitten radio-ohjelma vaihtuu, ja Jonny soittaa jazzbandineen iloisia sävelmiä, joiden tahdissa hotellivieraat tanssivat. Paikalle saapuu myös Daniello, joka naisten seurassa on tullut tänne yöilmoihin ärtyneitä hermojaan viihdyttämään. Hän tuntee radiosta kuulemansa sooloviulun äänen omasta